

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Ἀθήνα, Σάββατο, 4 Ἰανουαρίου 1920

ΑΡΙΘ. 665

ΣΕ ΡΩΣΣΙΔΑ ΧΟΡΕΥΤΡΑ

Βορριανὴ χορεύτρα,
δαίμονα, γητεύτρα—
στὴν ψυχὴ μου ἀπλώσου
μ' ὅλο τὸ ρυθμό σου..

Νέας ζωῆς τὴ δρόσο
κάνε με νὰ νοιώσω.
Λύγισμα καὶ χάρη
τὸ κορμί σου ἄς πάρῃ.

Μέσα μου ἔχει ἀνθήσει
ξωτικὸ μελῆσι.
Γύριζε ὀλογύρα,
σὰν καημὸς στὴ λύρα.

Γύριζε καὶ στάσου.
Σὰ γυρίσματά σου
ποιὰ μεγάλη φόρα!—
κεραυνὸς στὴν μπόρα.

Σκύψε, ὀρθώσου, λύγα,
τὴ λαχτάρα τρύγα
Σὰν ἀχτίδα παίξε,
ἄστραψε καὶ φέξε.

Φέξε στὸ σκοτάδι..
Ὁ ἄνθρωπος ρημάδι . . .
Τὴ χαμένη ζήση
ποῖος θὰ τοῦ ἀναστήσῃ;

Πήδησε, ἤλεχτρίσου,
φλόγα εἶναι ἡ ὁρμή σου.
ἄυλο τὸ κορμί σου
πνέμα παραδείσου.

Μοῦ τραβᾷ τὰ φρένα
πὺδ σιμά σου ὀλοένα.
Ὅλα μου τὰ πάθη
τώρα ἔχω ξεμάθει..

Νά, ἡ δειλὴ καρδιά μου
σέρονεται κεῖ χάμου.
Πάτα τὴν, νὰ νοιώσῃ
τοῦ ρυθμοῦ τὴ γνώση.

Πάτα τὴν, νὰ πάρῃ
τῆς θυσίας τὴ χάρη,
πάτα τὴν ἀκόμα,
ρίζα μὲς στὸ χῶμα.

Ἄ !. τὸ πόδι τράβα—
κ' ἡ καρδιά μου ἡ σκλάβα,
τὸν παλμὸ ἄς κρατήσῃ..
Κάποτε θὰ ὀρμήσῃ,

θεῖο τῆς γῆς ἀνάμα,
σκέψη, ἐνέργεια, θάμα!
Σὰ βουλκάνου λαύρα,
ἡ καρδιά μου, ἀνάβρα,

χώματα, χορτάρια,
βράχους καὶ λιθάρια,
πέρα θὰ τὰ ρίξῃ
δρόμους γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

Κί ὁ ρυθμὸς, πατέρας,
μὲς στὸ φῶς τῆς μέρας,
κόσμους θὰ γκρεμίσῃ
καὶ ἄλλους νέους θὰ χτίσῃ..

ὦ ψυχὴ, χορεύτρα,
τοῦ χορημοῦ μαντεύτρα:
ἡ Ἀρμονία τὴν πλάσῃ
θὰ τὴν ξαναπλάσῃ.

Πήδησε, ἤλεχτρίσου..
Φέρε με μαζί σου . . .
Φῶς, σὲ νύχτ' ἀβύσσου
μοῦ μηνᾶ ἡ ὁρμή σου:

—Σκλαβωμένε, ἀρνήσου.
Ρημαγμένε, ὀργίσου.
Μὲ τὴ δύναμή σου,
ἄνθρωπε, ἀναστήσου!

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ